

HET LAATSTE CRYPTOGRAM

HET LAATSTE CRYPTOGRAM

Stephan Swertvaegher

Thriller

2022

Beefcake Publishing

PROLOOG

Het jaar 1995, de Middellandse Zee, dertig kilometer van de kust van Tizirt, Algerije.

Op het kalme water volgde een kleine boot traag het ritme van de golven. Twee mannen tuurden gespannen naar een onbeweeglijk koord, hun handen aan de roestende reling, wachtend. Het rustige, ritmische geklots tegen de boeg temperde de nerveuze sfeer niet.

Ludwig Desaeayer, een dertigjarige, ruige avonturier was de leider van de expeditie. Onder lang, sluik haar dat in slierten aan zijn voorhoofd kleefde, zag je een gebruind gezicht. Hij droeg een vuil T-shirt en een korte broek, zijn voeten staken in plastic sandalen.

Een kleine rimpeling verstoorde het water, het koord bewoog. Ludwig hield zijn adem in. Een druppel zweet viel op het dek.

Het oppervlak brak open. Jean-Claude kwam tevoorschijn en stak triomfantelijk zijn duim op.

Eindelijk, dacht Ludwig. Die ouwe idioot, de archeoloog met zijn goedkope brillette, had gelijk.

Jean-Claude duwde zijn duikbril omhoog, greep de metalen ladder en krom waggelend terug aan boord.

“En?” vroeg archeoloog Mauritz Doorman ongeduldig.

Hij kreeg niet onmiddellijk antwoord en besloot te wachten tot Philippe, de jonge assistent, de duiker van zijn zware zuurstofflessen had bevrijd. Hij nam zijn zwarte vilthoed af waardoor zijn grijze haar licht opveerde. Zijn bril stond schuin, wat hem een komisch uitzicht gaf. De spastische en gejaagde bewegingen verraadden zijn verlangen naar een duidelijk antwoord, de bekroning van jarenlang onderzoek. Zenuwachtig trok hij zijn hoed terug over zijn ogen.

Jean-Claude keek op, maar zei niets. Hij ging zitten, trok de flippers van zijn voeten en liet ze achteloos op het dek vallen.

Ludwig wachtte geduldig. Hij wist dat de Fransman niet overdreven spraakzaam was. De avonturier keek opnieuw over het wateroppervlak en tuurde intens in de verte. Niets te zien. Ze waren alleen en het was maar goed ook. Pottenkijkers konden ze missen.

“Een klein vrachtschip,” gaf Jean-Claude eindelijk als duiding. “Ik vermoed Romeins.”

Hij deponeerde alle uitrusting rustig in de daarvoor bestemde box.

“Ik wist het,” zei Mauritz, duidelijk geëmotioneerd.

“De ouderdom bepalen jullie zelf maar,” vervolgde Jean-Claude kalm. “Archeologie, geschiedenis, dat is jullie specialiteit.”

“Het kan tweeduizend jaar oud zijn!” Met bevende stem keek Mauritz de expeditieleider aan. “Hoor je dat?”

“Ik hoor het,” antwoordde Ludwig. En veel waard op de zwarte markt, dacht hij erbij. Er waren genoeg rijken die bankbiljetten lieten ritselen om hun verzameling aan te vullen. Sommigen gaven een arm of een been om een origineel en zeldzaam stuk in hun bezit te krijgen. Het was zelfs een kwestie van vraag en aanbod, een basisbegrip uit de economie en dat was zeker van toepassing in het zwarte circuit.

“Ik heb nog iets.” Jean-Claude tastte rustig in een heuptasje en haalde er een klein voorwerp uit. “Vangen!”

De avonturier plukte het uit de lucht en bekeek het van dichtbij. Het was verweerd, volledig dof van kleur en bedekt met een vuile laag. Hij kraste met zijn duimnagel tot een gelige kleur zichtbaar werd. Zijn ogen werden groot. “Een gouden munt,” constateerde hij.

“Toon!” gilte Mauritz. Hij graaide het kleine object uit Ludwigs handen en zette zijn bril goed. “Goed bewaard gebleven. Je zou denken ... een solidus.”

“Solidus?” vroeg Ludwig.

“Een Romeinse gouden munt, door Constantijn de Grote ingevoerd en in gebruik gebleven tot in de tiende eeuw,” verduidelijkte Mauritz. “Geen tweeduizend jaar oud echter.”

Ludwig fronste. “Hoezo?”

Mauritz koesterde de munt alsof zijn leven ervan afhing. “Deze munt werd pas in 310 na Christus ingevoerd. Het schip kan maximaal zo oud zijn.”

“Zat in zo’n Romeinse vaas. Een amfoor,” vervolgde Jean-Claude nonchalant. Intussen trok hij zijn korte broek aan.

“Zijn er nog van die ... munten?” vroeg Ludwig geïnteresseerd. Hij dacht intussen koortsachtig na. Zoals gewoonlijk analyseerde hij de

situatie veel nuchterder dan de archeoloog. Deze laatste sprong op het dek rond als een kind dat zonet bezoek had gekregen van de Kerstman.

“Ik heb slechts één vaas bekeken. Tot aan de rand gevuld ...”

“Hoe diep ligt het scheepswrak?”

“Vijfendertig meter,” zei Jean-Claude zonder op te kijken.

“Vreemd, de zee is hier normaal veel dieper.”

“Het ligt op een verhoging van de zeebodem. Een vulkanische bergketen komt hier wel vaker voor.”

“Goed. We duiken morgen samen. Nu is het te laat, de zon is al aan het ondergaan.” Ludwig wenkte zijn assistent Philippe, een zuiders type, jong, gebruid en pezig. Daardoor vielen zijn blauwe ogen des te meer op en contrasteerden ze met de rest van zijn verschijning. Ludwig posteerde zich voor de jongen zodat deze goed zijn mond zag, sprak luid en articuleerde goed. “Morgen duiken we met twee. Zorg voor vier gevulde flessen. Alles moet klaar zijn om zeven uur.”

Philippe vouwde zijn duim en wijsvinger tot de letter o om aan te tonen dat hij het had begrepen.

Ludwig van zijn kant legde zijn platte hand op zijn kin en bewoog die vervolgens naar voren, alsof hij Philippe een kushandje toewierp. ‘Dank je’ in gebarentaal.

De zon begon aan haar dagelijkse klim en het beloofde een snikhete dag te worden. Op het dek lag een verzameling oude voorwerpen, de inhoud van drie opgehesen manden. Ludwig wilde een rimpelloos parcours en ze werkten als bezetenen om de vondsten op te halen.

Twee rukken aan het slappe koord was het afgesproken signaal om een volgende lading op te hijsen. Philippe nam de zwengel van de hijskraan en draaide beheerst en gelijkmatig, als een straatmuzikant met een draaiorgel. Het koord spande zich op en na een minuut zag de volgende mand het daglicht. Langzaam takelde hij de last tot boven de reling, zwenkte de kraan en liet alles rustig neer op het dek. De opgedoken voorwerpen legde hij snel en voorzichtig op het dek, waarna hij de mand terugstuurde naar de zeebodem.

Een uur later voelde Philippe drie rukken aan het touw: de duikers kwamen terug. De assistent wachtte gelaten omdat hij wist dat dit een tijdje duurde. Na twee uur op vijfendertig meter diepte was het niet aan-

gewezen om zomaar snel terug naar de oppervlakte te komen. Iedereen in het duikwezen kende de gevreesde caissonziekte.

De eerste die de oppervlakte bereikte was Jean-Claude. Hij gaf Philippe een teken, maakte met zijn hand een draaiende beweging en wees naar de kraan. Philippe begreep wat er van hem werd verwacht en ging aan het werk. Ludwig kwam boven water, deed zijn mondstuk en masker af en klom terug aan boord. Jean-Claude stak hem een helpende hand toe bij het afnemen van zijn zuurstofflessen.

Het monotone getik van de pal in het kraanmechanisme was het overheersende geluid, op het licht klotsende water na. Niemand zei iets, iedereen keek gespannen toe hoe het koord meter per meter om de windas rolde. Een tergend trage minuut later kwam de mand boven water en maakten de opgehesen voorwerpen voor het eerst in eeuwen opnieuw kennis met de bovenwereld.

“Wat hebben we zoal verzameld?” vroeg Ludwig. “Beneden hebben we amper licht en bovendien moet het vlug gaan.”

Mauritz merkte nu pas de teruggekeerde duikers op en met tegenzin maakte hij zijn blik los van de nieuwe lading. Met een vlug gebaar stond zijn bril opnieuw vast op zijn neus. “Honderden artefacten, potscher-ven, bronzen beeldjes en twintig amforen. Heel waardevol. Alle vazen zitten vol gouden munten.”

“Dat vermoeden had ik al,” zei Ludwig.

Hij keek even naar Jean-Claude die er onbewogen bij stond. Philippe werkte door en klasseerde onverschillig de waardevolle voorwerpen op het dek. Beiden leken weinig geïnteresseerd.

Mauritz nam zijn hoed af, waaide er zich wat koelte mee toe en trok hem opnieuw over zijn ogen. Hij wendde zich tot Ludwig. “Is er nog? Het is minder spectaculair, heb ik de indruk.”

“Nog maximaal vijf manden, schat ik.” Uit een ooghoek zag de leider van de expeditie hoe Jean-Claude benedendeks ging. “Ik ga ook naar het vooronder. We rusten een uur en dalen opnieuw af.”

Ludwig klom terug aan boord. “Dat was de laatste mand.”

Jean-Claude dook juist na hem op, deed zelf zijn zuurstofflessen af en hielp de ander met zijn uitrusting.

Ludwig tikte Philippe op zijn schouder en sprak hem aan: “Licht het anker. Wegwezen.”

Met zijn heldere, blauwe ogen gaf de jonge kerel woordeloos te kennen dat hij het had begrepen. Hij maakte rechtsomkeer en haastte zich naar de stuurhut. Een halve minuut later hoorden ze het geluid van de ketting die het anker omhoogtrok en het leek net of de boot terug vlot kwam. De zware dieselmotor bonkte ongenadig onder hen, waardoor zowel de boeg als de reling trilde. Ze kwamen langzaam in beweging, maakten meer snelheid en met een gezapig tempo van tien knopen voeren ze noordwaarts.

“We moeten hier snel weg,” meende Ludwig. “Als de Algerijnen ons in de smiezen krijgen, zijn we nog niet jarig.”

“We zijn buiten de territoriale wateren,” wierp Mauritz tegen.

“Denk je echt dat ze daar rekening mee zullen houden? Als ze ons snappen en we overleven het, stoppen ze ons in de gevangenis.”

“Waar we het sowieso niet overleven,” vulde Jean-Claude aan.

“De vondsten zullen ze zeker confisqueren,” zei Ludwig en daalde de kleine trap naar het benedendek af.

Een halfuur later kwam hij terug boven. “Honderdtweeënveertig kilogram, een fortuin aan goud. We splitten alles in vier. Voor de artefacten vinden we ook wel een oplossing.”

“Alles moet naar een museum,” zei Mauritz verontwaardigd.

“Natuurlijk. Dat bedoelde ik ook.”

Eén uur 's nachts. Als een donkere vlek boven de horizon doemde in de verte het eiland Palma de Mallorca op. Om twintig over twee werd er aangemeerd in de haven van Cala d'Or. Philippe sprong lenig op de kade en maakte het kleine onderzoeksschip vast, waarna iedereen ging slapen. De opgehoopte spanning was weg en ze waren allemaal doodmoe. De haven gaf hun voorlopig een veilig onderkomen.

De volgende ochtend zocht Jean-Claude de havenmeester op om er hun aanwezigheid te melden en eventueel iets te regelen. Gelukkig sprak de havenmeester een beetje Frans.

Ludwig wachtte tot zijn duiker terug was. Daarna wilde hij de stad ingaan ‘om iets te regelen’, zoals hij het zelf uitdrukte.

“Jullie blijven hier. Binnen een uur zetten we koers naar Barcelona en gaan er definitief aan land. Daar laten we deze schuit achter en worden alle sporen verwijderd. Laat niemand aan boord, begrepen?”

“Wat doen we met de archeologische vondsten?” vroeg Mauritz. “Deze moeten voorzichtig vervoerd worden.”

“Alles is geregeld, maak je geen zorgen.” Ludwig wendde zich tot Jean-Claude. “De havenmeester?”

“Die afzetter vroeg dertigduizend peseta’s om de andere kant op te kijken.”

Een uur later kwam de avonturier terug en hij was niet langer alleen: een kleine goedgeklede man vergezelde hem. De nieuweling droeg een kostuum met een das en een grijze gleufhoed. Hij had bovendien een baard van zeker drie dagen. Zijn leeftijd zou men schatten op dertig, hooguit vijfendertig jaar. Het viel op dat hij lichtjes mankte.

“Onmiddellijk vertrekken!” riep Ludwig naar Philippe en maakte er de nodige gebaren bij. “Over een uur moeten we in volle zee zitten.”

De assistent wipte op en als een kat sprong hij op de kade om de meertouwen los te maken. Hij liet zich terug in de boot vallen en verdween in de stuurcabine. Het volgende moment startte de dieselmotor en kwam het kleine schip kreunend in beweging. Bij het uitvaren van de havengeul liet hij de boot meer snelheid maken.

“Heren,” begon Ludwig. “Ik stel jullie voor: Ronald Croessens. Dichte vrienden noemen hem Ronnie. Hij vaart nu met ons mee.”

Jean-Claudes gezicht veranderde in een vraagteken en hij richtte zich rechtstreeks tot Ludwig: “Kun je een beetje duiding geven?”

De avonturier lachte schamper en zei in het Frans: “Meneer Croessens zal ervoor zorgen dat alles wordt ... afgehandeld.”

“Afgehandeld?” vroeg Jean-Claude achterdochtig. “Wat bedoel je?” Hij vertrouwde de situatie niet. Croessens was niet besproken.

“Ronnie is een echte professional,” antwoordde Ludwig.

Met een blik achterom zag Ronald Croessens de haveningang van het stadje Cala d’Or kleiner worden. Met een fijne glimlach op zijn lippen keek hij Ludwig terug aan. “Het schietlood mist zijn doel niet.”

“Schietlood?” vroeg Ludwig verbaasd.

“Een cryptogram. Ik ben verzot op cryptogrammen. Schietlood, het schiet lood, het doel. Waaraan denk je dan?”

November 2015, twintig jaar later.

Een grijze dag, intens koud en het regende. Geen gewone regen, maar zo'n vervelende, miezerige regen die je door en door nat maakt tot je verkleumde botten pijn doen. Een fietser reed snel voorbij, de druilerige regen en bij uitbreiding alle weergoden vervloekend. Nu en dan passeerde er een auto, het water spatte alle richtingen op en de ruitenwissers zwiepten snel heen en weer. Mensen met een paraplu haastten zich naar huis, hun werk of een afspraak.

Als een vrij man kwam Ronald door de gevangenispoort naar buiten en dook vlug een bushokje in waar hij, beschut tegen de regen en de wind, geduldig wachtte. Zijn gedachten werden opnieuw beheerst door het verleden, toen hij als nieuwe logé zijn tijd moest uitzitten.

In het begin bezocht Chantal hem wekelijks, samen met de kinderen. De bezoeken zwakten af naar een tweewekelijkse visite van een uurtje. Het verminderde naar een maandelijks flitsbezoek van tien minuutjes, hooguit een kwartier. Ze had de kinderen zelfs niet meer bij en dat deed extra pijn. De laatste keer dat hij haar zag, kwam ze hem botweg vertellen dat ze al een tijdje een nieuwe vriend had. En daar stopte het, einde verhaal. Hij had haar niet meer teruggezien. Hij wist niet wie de nieuwe vriend was, het interesseerde hem zelfs niet. Alleen het gemis van zijn kinderen sneed diep.

Ze bleef in zijn huis wonen, samen met haar nieuwe vriend, een drugsverslaafde die regelmatig ladderzat en meestal zo stoned als een garnaal op de zitbank hing. Nog een tijd later hoorde hij dat Chantal aan een overdosis was overleden. De kinderen werden bij hun grootmoeder geplaatst.

Des te beter, dacht Ronald. De tweeling moest een warm nest hebben, en bij zijn moeder kon dat.

De brief die hij verleden jaar van zijn dochter kreeg, was een verrassing. Ze schreef hem dat haar stiefvader in een afkickcentrum zat en het huis werd verhuurd aan een jong koppel. Ze hoopte ook dat haar vader vanaf nu het rechte pad zou bewandelen zonder terug in de misdaad te belanden.

Nobel, maar Ronald betwijfelde Christines oprechtheid want ze was altijd al een buitenbeentje. Peter was anders en bleef onzichtbaar. Hij had haar teruggeschreven, maar er kwam geen antwoord.

Nu primeerde iets anders, iets wat al twintig jaar zijn leven en denken beheerste. Hij wilde Ludwig vinden. Hij wilde hem opjagen, in een hoek drijven en afmaken. Een kompaan had hem gelokaliseerd in de buurt van Antwerpen. Zoete wraak. Eindelijk.

De bestelde taxi, een blinkend zwarte Mercedes, kwam aangereden en stopte op de parking links van de gevangenis. De chauffeur had blijkbaar geen zin om uit te stappen zodat Ronald zelf zijn valies in de kofferruimte gooide. Hij opende vlug het portier van de auto en ging op de achterbank zitten.

“Waarheen?” vroeg de taxichauffeur bot.

Er bestaan vriendelijker mensen in de wereld, dacht Ronald. Hij had een kale kop en een lelijk gezicht. Bovendien rook het in de taxi naar sigaretten en de geur zat waarschijnlijk in de bekleding. De ruitenwissers sleepten met een vreselijk irriterend geluid over de voorruit.

“Rijden maar. De grote baan richting Brussel. Ik zeg wel wanneer u eraf moet.”

De chauffeur met het lelijke gezicht draaide de grote baan op. Een eindje verder passeerde hij een gedeukte wegwijzer waar ‘Brussel’ op stond. Hij sloeg af, gaf gas en keek in de spiegel. “Juist vrij?”

“Ja.”

“Lang moeten zitten?”

“Twintig jaar.”

De chauffeur floot enkele noten. “Lang! Wat had u mispeuterd?”

“Ik was een huurmoordenaar. Ik schoot mensen overhoop die mijn klanten in de weg stonden. Een goedbetaalde job.”

“Ach ...” De chauffeur deed er de rest van de rit het zwijgen toe.

Ongeveer vijftien minuten later zei Ronald: “Volgende straat naar links. Op het einde naar rechts.”

De chauffeur antwoordde niet, maar deed wat hem gevraagd werd. Ze reden nog vijf minuten door met het zenuwtergende geluid van de ruitenwissers op de achtergrond.

“Stop hier,” beval Ronald en wees met zijn vinger. “Voor de groene poort met het nummer zeven aan de zijkant. Hoeveel moet ik u?”

“De meter zegt dat het tachtig euro is.”

Ronald gaf de chauffeur twee biljetten van vijftig. “Houd de rest maar. Aanbetaling voor nieuwe ruitenwissers.”

De taxichauffeur keek vreemd op en nam het geld aan. “Merci.”

Ronald stapte uit, nam zijn valies en gooide de koffer van de Mercedes terug dicht. Hij volgde de weggrijdende taxi met zijn ogen. Pas wanneer deze uit het zicht was, posteerde hij zich voor de groene poort en belde aan.

Er kwam een krakende stem uit de goedkope intercom. “Wie?”

“Mannie, het is Ronnie. Laat me erin.”

Een halve minuut later opende een stoere krachtpatser de poort, herkende Ronald en liet hem binnen. Zijn opgerookte sigaret smeeft hij achteloos op straat. “Ik had je pas morgen verwacht.”

“Ik mocht deze namiddag al beschikken.”

“Ga maar voor, je kent de weg nog wel. Ik heb de logeerkamer in orde gemaakt. Ik wil geen gedonder met de flikken, hoor je?”

“Eerst Ludwig Desaeuer aanpakken, daarna vertrek ik.”

Mannie zag Ronald lichtjes manken. “Je loopt als een eend die een ei moet leggen. Wat heb je voor?”

“Heupoperatie lang geleden. Rechterbeen is een beetje korter.”

Met die uitleg was Mannie blijkbaar tevreden. “Waarom ga je niet naar je eigen huis?”

“Komt nog. Een koppel met kinderen woont er nu. Chantal ging de pijp uit en een vastgoedkantoor zorgde voor de verhuring. Ik heb er een officieel inkomen door. Weet je iets meer?”

“Ja, mijn mannetjes hebben hem gevonden.” Mannie opende de frigo en haalde er een flesje uit. “Ook een biertje?”

“Nee, geef maar een cola, bij voorkeur koud.”

Mannie bracht de fles naar zijn mond, beet er de kroonkurk af en nam een flinke teug van het bier. Hij zette de fles boven op de koelkast en boerde luid. Hij nam een ogenschijnlijk proper glas, vulde het met de bekende frisdrank en zette het met een klap op de vuile tafel. “De juiste locatie komt nog wel. Geduld.”

“Heb ik niet.”

“Wat ben je dan van plan?”

Ronald keek door het raam en zette voorzichtig zijn lippen aan het glas. Hij liet bewust een kleine pauze in het gesprek. “Ik moet te weten komen wie Ludwigs opdrachtgever was, twintig jaar geleden. Ik moest met hem contact maken op Palma de Mallorca. Het doel was om er drie van kant te maken en aan de haaien te voeren op weg naar Barcelona.”

“Ze hebben je erin geluisd.”

“Ik weet niet wie de opdracht had gegeven, maar hij zal het me vertellen, zeker weten. En ik moet nog altijd mijn geld hebben. Honderd-duizend frank was de afspraak.”

Mannie schudde een nieuwe sigaret uit het halfvolle pakje. “Dat is tweeduizend vijfhonderd euro. Welk zaakje hadden ze op Palma de Mallorca?”

“Iets archeologisch. Gouden munten uit een oud schip gehaald of zoiets ... Niet roken. Ik kan er niet tegen.”

Mannie stak zuchtend de sigaret terug weg. “Waar is het goud nu?”

Er viel een stilte. Door het raam zag Ronald dat de regen was gestopt. In de verte waren de lichtstralen van de ondergaande zon zichtbaar, een heldere uitgevouwen waaier, liggend op de wolken.

“De Pastoor, leeft hij nog?” Ronald negeerde bewust de vorige vraag. Hij had al te veel verteld.

“De Pastoor? Jawel. Hij heeft nog steeds zijn winkeltje. Er is in al die tijd nog niets veranderd. Het is een oude vent geworden. Hij wordt beschermd door een waakhond die snel zijn schietapparaat tevoorschijn haalt.”

Ronald draaide zich om, keek Mannie aan en dronk zijn glas leeg. “Heb je de sleutel nog?”

“Ik snap het: de sleutel van de kluis. Je hebt nog een spaarpotje.”

Om twee uur in de namiddag parkeerde Ronald Mannies auto voor de bank en ging licht mankend naar binnen. De bank was leeg, op de loketbediende na. Deze laatste was gekleed in een smetteloos wit hemd en een bruine das. Hij keek verveeld op, maar zei niets.

“Ronald Croessens, kluis 144.” Hij hield demonstratief de sleutel omhoog en toonde het nummer.

De bediende stond zuchtend op, slofte naar de zijkant van de loketten en opende een zware deur. “Hier registreren. Op het einde van de

gang rechts,” zei hij met een vermoeide stem en slofte terug naar zijn bureaustoel.

Ronald kwam het maffe lokaal van de kluizen binnen en sloot zich op. Hij zocht kluis nummer 144 en stak de sleutel in het slot. De code was simpel en gemakkelijk: RCR, gewoon zijn initialen.

Alle uitgevoerde executies had hij op roofmoord laten lijken. Dit deed hij met opzet om zijn opdrachtgevers niet te linken aan de personen die hij naar de andere wereld had geholpen. De buit die hij zo had verzameld was een leuke bijkomstigheid en vertegenwoordigde altijd een flink bedrag. Zijn werk speelde zich sowieso af in rijke milieus. Hij stopte wat sieraden in zijn aktetas en verliet de bank.

Ronald reed rechtstreeks naar de Pastoor, parkeerde voor de winkel en stapte uit. Op de deur stond te lezen ‘E. Pastoraals – Aankoop en verkoop van oud goud – Voordeligste prijzen’. Eronder stond een telefoonnummer en ‘Alleen op afspraak’ in gouden letters.

Hij belde aan.

Een struise kerel met een bokseersgezicht deed open, een type met flink wat spiermassa en het IQ van een aardappel. Hij veegde met een geïriteerd gebaar het haar uit zijn gezicht.

“Ronald Croessens. Ik heb Eddie deze morgen gebeld.”

De spierbundel antwoordde niet maar zette een stap opzij en liet Ronald binnen. Hij sloot onmiddellijk de deur en wees met zijn kin.

Ronald liep het lokaal door en kwam in een kleine kamer met een bureau, een dossierkast en enkele stoelen. Er zat een oudere man in een afwachtende houding, de vingertoppen tegen elkaar, de ellebogen steunend op de tafel. Het bokseersgezicht had zich geposteerd naast zijn werkgever en keek zwijgend voor zich uit.

“Ronnie,” stak de Pastoor van wal. “Lang geleden.” Hij wees naar de aktetas. “Mag ik eens zien?”

Ronald deponeerde het smalle koffertje op de tafel, opende tegelijk de beide sloten en stalde de koopwaar uit. Een ring trok onmiddellijk Eddies aandacht. Hij liet het sieraad tussen zijn vingers ronddraaien en bestudeerde de kleine edelsteentjes met een oogloep.

Eddie knikte goedkeurend. “Mooi. Geslepen als briljantjes.” Hij bekeek de rest van de juwelen. “Tien voor het volledige zootje.”

Ronald rekende vlug. Euro’s was hij niet gewend. “Twintig.”

“Twaalf. Cash betaald.”

“Doe niet achterlijk, Eddie. Je weet dat het meer waard is. Pingelen doe je maar in Marokko. Zestienduizend of ik ga ergens anders.”

“Zestien, deal,” zei Eddie.

Het was een pak geld en genoeg om enkele grote kosten te dekken.

Net achter de oude Toyota van zijn kompaan vond Ronald nog een plaatsje en stapte uit zijn auto. De koude wind geselde zijn gezicht en hij trok de kraag van zijn regenjas dicht.

In de woonkamer zag hij Mannie zitten, bijna volledig verstopt achter een krant. Het rook er naar zweet, verschaald bier en sigaretten.

“Bedankt dat je me naar Rémi in Frankrijk hebt gebracht.”

“Ik had niets te doen.”

“Ik heb voor een maand een grijze Renault Scenic gehuurd.”

“Goed voor je,” zei Mannie droog en draaide een blad van zijn krant om.

“Als er een Scenic gezien wordt, zal het al wat spuurwerk vergen om hem te traceren tot in Duinkerke.”

“Wat je zegt.”

“Heb je de nummerplaten?”

“In de garage.” Mannie weigerde zijn blik van de krant los te maken. Hij schudde blindelings een sigaret uit het halflege pakje en stak die in zijn mond. Hij keek Ronald aan, herinnerde zich iets en stak de sigaret terug weg.

“Heb je de rest van de informatie?”

Mannie liet boos de krant zakken en keek Ronald geërgerd aan. “Op mijn dooie gemak de krant lezen zit er vandaag niet in, hé?”

“Die lees je maar op de plee, daar dient zoiets voor.”

Mannie vouwde ruw de krant dicht en stond zuchtend op. Hij scheurde een blaadje van een notitieboekje en gaf het aan Ronald. “Hier. Veel geluk ermee.”

Ronald nam het blaadje en bekeek rustig het adres. “Zegersdreef in Brasschaat,” las hij hardop. “Rijke buurt.”

“Een kast van een villa.”

Ronald las verder. “Vriendin: Louise, tien jaar jonger. Iedere vrijdagavond alleen thuis omdat zijn vriendin naar de zumba gaat. Zumba ...?”

“Turnoefeningen op muziek,” antwoordde Mannie schamper. “Overgewaaid uit Amerika en hier ook populair.”

“Nooit van gehoord. Anders nog iets?”

“Je bent veel te lang weggeweest,” zei Mannie met een grijns. Hij opende de frigo en haalde er een pilsje uit. De kroonkurk verwijderde hij zoals gewoonlijk met zijn tanden. “Ludwig heeft een volwassen dochter, Jeanne. Ze woont niet meer thuis, maar in een groot appartement in de stad. Beroepshalve zit hij in de verkoop, iets met vlees. Heeft een kantoor thuis, waar hij al zijn zaakjes regelt met de telefoon. Een vette Mercedes, maar hij komt er niet veel mee buiten. Hij was een avonturier, zei je?”

“Avonturier, opportunist, profiteur, noem maar op. En niet vies van een smerig zaakje, als het maar goed schuift. En geen geweten.”

“Heb jij ook niet ... Hij heeft nu wel zijn schaapjes op het droge.”

“Daar lijkt het op. Zwakke plekken?”

“Achteraan de villa, een deur met kleine ruitjes en voorzien van een simpel slot. Er is een grote grendel, bereikbaar via een ingeslagen ruitje. Het domein zelf is ommuurd, maar het mag geen probleem zijn. Je wipt er gemakkelijk over.”

“Ik weet genoeg,” zei Ronald.

Op een stil en verkeersvrij plekje verving Ronald de nummerplaten van de Renault door twee andere die Mannie had bezorgd. Hij handelde dit vlug en accuraat af en reed vervolgens naar Brasschaat. Hij zocht een strategische parkeerplaats in De Dries en parkeerde aan de zijkant van de weg, waar de invallende duisternis voldoende bescherming gaf. Hij nam zijn gereedschapstas en keek rond. Niemand te zien. Ludwigs huis lag op wandelafstand en hij ging er onmiddellijk naartoe.

De knerpende kiezel was het enige geluid. Hij vond de woning in een zijstraat en wachtte onder een flinke eik. Hij inspecteerde de omgeving, gooide de tas over de muur en volgde een ogenblik later.

Dichter bij het huis stelde hij zich verdoken op en overzag de situatie. Eén venster op de verdieping was verlicht. Met een omtrekkende

beweging kon hij ongezien tot achteraan de woning raken. Door zijn donkere kledij zou hij niet opvallen, zelfs niet als de maan door het wolkendek kwam piepen. De weelderige beplanting gaf een extra bescherming.

De tuinverlichting floepte aan en toonde de grijze kasseien van de oprijlaan. De dubbele garagepoort opende traag, een BMW schoot vooruit en stopte voor het gietijzeren hek. De metalen constructie opende zich knarsend, alsof het dringend een onderhoudsbeurt nodig had. Het silhouet achter het stuur was duidelijk een vrouw.

Negen op de tien kansen was het de vriendin die naar de muzikale turnoefeningen ging, dacht Ronald.

Ze wachtte tot het hek voldoende open was en gaf dan flink gas. Met veel lawaai verdween de wagen in het nachtelijke duister.

Ronald keek vlug rond, nam zijn tas en sprintte naar de garagepoort die langzaam terug dichtging. In ganzenpas kroop hij onder het piepende metaal door. In de verte hoorde hij het hek terug dichtgaan. Door een toeval raakte hij binnen zonder zich via de achterdeur een weg te forceren. Een dosis geluk is altijd meegenomen.

Om vingerafdrukken te vermijden deed Ronald eerst een paar leren handschoenen aan. Hij opende voorzichtig een binnendeur en keek in een ruime hal. Links was een brede, glimmend geboende houten trap. Boven klonk een zwakke stem, waarschijnlijk een telefoongesprek.

Hij plaatste voorzichtig een voet op de eerste trede. De loper dempte het lichte gekraak voldoende, maar hij wilde iedere trede aftasten, beducht voor een onverwacht geluid dat hem kon verraden. Boven ging het telefoongesprek gewoon door. Hij plaatste zijn voet op de volgende trede en ging zo langzaam naar boven. De negende trede kraakte onheilspellend en hij verstijfde. Het gesprek boven viel stil.

“Louise, ben jij dat?” riep iemand.

De stem van Ludwig. Ouder, een beetje heser, maar onmiskenbaar het timbre dat Ronald twintig jaar geleden voor de allerlaatste keer had gehoord. Enkele seconden later hervatte het telefoongesprek en leek het of er niets was gebeurd.

“Wat zeg je? Nee, ik dacht dat ik een geluid hoorde. Ik vermoed de wind of anders een vogel ... Goed, om verder te gaan ...”

Ronald hervatte zijn klim en op de verdieping ging hij voorzichtig verder tot bij een open deur. Daar wachtte hij, uit het zicht, als een roofdier dat in de duisternis zijn prooi observeert.

De conversatie ging nog door over geld en transacties en eindigde met de verlossende klik van de telefoonhoorn die ruw op het toestel werd gegooid. Er klonk het geluid van ritselende papieren, het typische gekreun van een bureaustoel en een kastdeur die open en dicht ging.

Ronald stormde de kamer binnen, overzag snel de situatie en sprong op de verraste Ludwig af. Hij zwaaide met zijn gereedschapstas en trof de vroegere avonturier hard in het gezicht. Verdoofd viel deze tegen de dossierkast aan en bleef bewegingloos liggen. Een grote vaas donderde met veel lawaai op de grond aan diggelen.

Ronald haalde een lang en stevig koord uit zijn tas, draaide het twee keer strak rond Ludwigs benen en bond met de rest zijn handen samen. Hij rolde de bureaustoel dichterbij en ging afwachtend zitten.

Na enkele minuten kwam Ludwig langzaam terug bij. Hij keek naar het koord om zijn polsen en benen en wist dat hij geen kant op kon. Hij richtte zijn blik op de glimlachende Ronald en zuchtte. “Ik had je niet verwacht.” Hij sprak moeilijk door de klap in zijn gezicht.

“Blijkbaar niet,” antwoordde Ronald.

“Je bent verouderd.”

“We verouderen allemaal.”

“Vervroegd vrij?”

“Ja.”

“Je had vijftientig jaar gekregen.” Ludwig trok een grimas van de pijn en spuwde een bloederige tand uit.

“Goed gedrag, medewerking met het gerecht en oprecht spijt tonen. De commissie is naïef en met een beetje toneel leid je hen om de tuin.”

“Wat gebeurt er nu?”

“In volgorde? Ik moet eerst de namen van je opdrachtgevers hebben. Je werkt altijd in opdracht. Daarna geef je de code van je kluis, want ik moet nog betaald worden. Dan wacht je nabestaanden een erfenis.”

“Je komt er niet mee weg,” zei Ludwig kalm. “Je wordt opgepakt.”

“Helaas, meneer Desaeys, het interesseert me echt niet. Ik moet en ik zal mijn wraak hebben.”

“Ik betaal je het dubbele van de prijs. Tweehonderdduizend frank zoals we hadden afgesproken, vijfduizend euro en we gaan als vrienden uit elkaar. Nee, ik geef je zesduizend!”

Ronald bleef rustig, haalde een snoeischaar uit zijn gereedschapstas en zette twee passen tot hij vlak bij de zakenman stond.

“Wat ga je doen?” Er klonk paniek in Ludwigs stem.

Ronald knielde neer en met een vloeiende beweging knipte hij de linkerpink van de gewezen avonturier af. Het bloed spoot tot op het bureau waar het groene vloeiblad het onmiddellijk absorbeerde.

Ludwig gilde oorverdovend luid. Op het tapijt lag een bloederige vinger met een zegelring, een nutteloos en nu overbodig sieraad. Het bloed gutste uit de wonde en besmeurde de vloerbedekking. Na een minuut ging het gegil over in een gesmoord gekerm.

Ronald nam een rol tape uit zijn tas, scheurde er een stukje af en plakte dit over de stomp. Hij zag het bloeden minderen, stond op en ging terug zitten.

“Beste meneer Desaeyer, je overleeft het niet. Geef de informatie waar ik om vraag en bespaar jezelf onnodig lijden.”

Ronald bukte zich en nam de pink op. Hij schoof er de gouden zegelring af, liet het kleinood tussen zijn vingers ronddraaien voordat het in zijn jaszak gleed. De pink wierp hij nonchalant terug in Ludwigs richting.

“De ringvinger is de volgende.”

Ronald stond recht en plaatste de snoeischaar op Ludwigs linker-ringvinger. Hij begon langzaam te knijpen tot deze begon te bloeden. Ludwigs mond vertrok van de pijn, maar hij gaf geen krimp.

Ronald zette kracht op de schaar en knipte de ringvinger af. Het bloed stroomde uit de wonde en opnieuw vulde een onmenselijk gekrijs het huis. Met een tweede stuk tape werd het bloeden gestelpt. Ronald ging vervolgens rustig zitten en wachtte. Het gegil verzwakte tot een zeurend gejammer.

“Ik wil namen ...”

Ludwig snikte licht en kreunde. Zijn ogen starden in het niets.

“Een volhoudertje, hé ... Ik maak je er attent op dat je nog acht vingers hebt en tien tenen. We doen er gewoon nog eentje bij.”

De schaar omklemde de middelvinger van Ronalds slachtoffer.